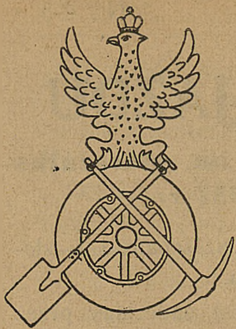
Konto P. K. O. 180.374.

Opłata pocztowa uiszczona gotówką

DROGOWIEC

ORGAN ZWIĄZKU ZAWODOWEGO PRACOWNIKÓW DRÓG KOŁOWYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ IM. MARSZAŁKA JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO

Nr. 4-5 (38—39) KWIECIEŃ — MAJ 1937 R. ROK V.

J. Maciejowski.

Na marginesie VIII Walnego Zjazdu

W Związkach Zawodowych najwyższą instancją są Walne Zgromadzenia Delegatów.

Od takiego lub innego poziomu tych Zebrań nierzadko zależy los i przyszłość danej organizacji zawodowej.

To też z prawdziwą przyjemnością należy stwierdzić, że IV Walny Zjazd Związku Zawod. Prac. Dróg Kołowych R. P. im. Marszałka Piłsudskiego spełnił swą rolę — spełnił zawodowo i społecznie.

Po przez rzetelną iście benedyktyńską prace w gmachu Związowym wzmocniły się fundamenta i wiązadła pracy organizacyjnej.

Zjazd był oszczędny w uchwałach, rozsądny w krytyce, spokojny i umiarkowany w żądaniach.

Ludzie zrozumieli pracę zawodową i wyraźnie rozgraniczali metody polityczne od metod stosowanych w ruchu zawodowym. Obrady pozbawione były mętnej frazeologii, gadulstwa i personalnych chwytów.

Na sali panowała atmosfera wzajemnego zaufania, entuzjazmu i wiary we własne siły.

Wszyscy mówcy podkreślali zgodnie, że tylko i wyłącznie wspólny wysiłek, wysiłek trwały, a nie obliczony na efekt może w konsekwencji przynieść dodatnie rezultaty, dźwignąć organizację wzwyż, a zrzeszonym zapewnić znośną egzystencję i realną opiekę.

Mówcy powściągliwi byli w słowach odmierzali je z wagą nie goniąc za łatwym efektem i tanim poklaskiem. Do prac Zarządu Głównego odnoszono się z pełnym uznaniem, a godne bez pochlebstwa.

Wytrawni działacze społeczni muszą przyznać z całą bezstronnością wysoki poziom Zjazdu. Może ktoś zgadzać się czy też nie zgadzać z wytkniętą linią postępowania i prac obecnego Zarządu, musi jednak przynajmniej jedno przyznać:

Kierowanie organizacji na tory realnej pracy, a w pracy prowadzenie metody planowej, ewolucyjnej wypranej dokładnie z wszelkich tarć personalnych.

Sprawdzianem takiej pracy, barometrem temperatury nastrojów i oceny, właśnie było IV Walne Zgromadzenie Delegatów.

I ocena wypadła dodatnio!!!

Cóż z tego, że niektórzy z mówców w słowach prostych jasnych niepozbawionych chwytu emocjonalnego mówili o ciężkiej (może za słabe określenie) doli pracownika drogowego?

Właśnie dobrze się stało, że o tym co nas tak boli, co staje wpoprzek naszej pracy, co uniemożliwia człowiekowi pracy na odcinku drogowym wykucie znośnej egzystencji, głośno zaczęliśmy myśleć.

Padły może i mocne słowa, ale i słuszne. Przed organizacją bowiem staje wielki problem do rozwiązania.

Problem płac. Płac doprawdy zniwelowanych kryzysem, płac odbiegających b. daleko od minimum egzystencji.

IV Walny Zjazd Delegatów w tej sprawie przez usta szeregu mówców wyraźnie wypowiedział się.

Należy wierzyć, że w zgodnym harmonijnym wysiłku, ramię przy ramieniu, w ciężkiej, twardej codziennej pracy związkowej, po przez zbiorowy, a skoordynowany wysiłek w ogniwach organizacyjnych — zwyciężymy. Zwyciężymy! w imię dobra Państwa naszego i w imię dobra zrzeszonych w naszej organizacji członków.

Na manowce jednak sprowadzić się nie damy. Żądania nasze muszą być realne, uwzględniające całość interesów Państwa i tak będziemy nietylko postępować, ale i wychowywać zrzeszonych.

Organizacja nasza to nietylko obrona zawodowa, w pierwszym rzędzie szkoła pracy społecznej. Po przez pracę społeczną, po przez prace wyższego rzędu, dążymy do obrony słusznych postulatów zrzeszonych. Harmonijne połączenie tych dwuch zasadniczych zagadnień tworzy dopiero całość organizacji zawodowej.

ODPIS PROTOKUŁU VIII WALNEGO ZJAZDU

Delegatów Związku Zawodowego Pracowników Dróg Kołowych R. P. im. marszałka J. Piłsudskiego, odbytego w Warszawie dnia 11 i 12 kwietnia 1937 r.

Obecnych Delegatów — 116
Gości z Oddziałów — 98.

Przed rozpoczęciem obrad delegaci po wysłuchaniu Mszy św. udali się na grób Nieznanego Żołnierza i złożyli wieniec. O godzinie 10 m. 50 Zjazd zagaił p. Ihnatowicz Artemiusz, Prezes Zarządu Głównego, witając przybyłych na Zjazd: P. Naczelnika, inż. Gajkowicza, przedstawiciela Pana Ministra Komunikacji, P. Radcę inż. Rodkiewicza, przedstawiciela P. Dyrektora Dróg Kol. w Min. Kom., P. Posła Szczepańskiego, P. Redaktora Janowskiego i Delegatów oraz Gości przybyłych z Oddziałów Związku.

Następnie na wezwanie P. Ihnatowicza zebrani powstali i uczcili chwilą milczenia pamięć ś. p. Dyrektora Departamentu inż Siła-Nowickiego, a potem zmarłych Członków Związku.

Na wniosek P. Ihnatowicza Walny Zjazd Delegatów powołał prezydium w osobach:

Przewodniczący Zjazdu — **P. Czesław Kunicki, z Wilna.**
Vice-Przewodniczący — **P. Wacław Miłakowski z Kowla.**
Sekretarz — **P. Stan. Mazurkiewicz z Żółkwi.**
Asesorowie: — **P. Antoni Pyra z Dubna.**
— **P. Władysław Kilar z Krosna.**
— **P. Adam Lipka z Ciechanowa.**
P. Jan Fenik z Przemyśla.

Pan Przewodniczący Zjazdu imieniem prezydium, dziękując za wybór, otworzył obrady VIII Zjazdu Delegatów, stwierdzając na podstawie podpisanych list obecności prawomocność Zjazdu, co zostało przyjęte przez obecnych do wiadomości.

Następnie przewodniczący zaproponował wysłanie depesz hołdowniczych: do Pana Ministra Komunikacji, do Pana Vice-Ministra Komunikacji Piaseckiego, do Pana Vice Ministra Komunikacji Bobkowskiego, do Dyrektora Departamentu Drogowego w Min Kom., P. Nowakiewicza, do Pana Ministra Spraw Wewnętrznych, do Marszałka Edwarda Śmigłego-Rydza.

Następnie przystąpiono do przyjęcia porządku obrad, jaki został podany przez Zarząd Główny Zjazdu. Poprawek nie zgłoszono, zatwierdzając go w brzmieniu przedstawionym.

Ad. punkt 4.

Z obecnych Gości zabierali głos P. inż. Gajkowicz, P. inż. Rodkiewicz i P. Poseł Szczepański.

Pan Naczelnik inż. Gajkowicz powitał Zjazd w imieniu Pana Ministra Komunikacji, a wspominając o niezbyt miłych wrażeniach z VII Zjazdu wyraził nadzieję, że VIII Zjazd stanie na wysokości zadania, zapewniając jednocześnie, że czynniki miarodajne przywiązują dużą wagę do organizacyj zawodowych czego potwierdzeniem jest zmiana zasadniczego stosunku do służby drogowej wielu Związków Samorządu Terytorialnego na skutek interwencji Związku P. D. K.

Do swych głównych zadań powinien Związek zaliczyć sprawę podniesienia wartości technicznej swych członków przez artykuły fachowe w „Drogowcu", a głównie przez systematyczne szkolenie na periodycznych zebraniach, co będzie dla jednych nabyciem nowych wiadomości, a dla innych sprawdzianem posiadanych.

Panowie Radca Rodkiewicz i Poseł Szczepański — złożyli życzenia pomyślnych obrad Zjazdu.

Pan Przewodniczący Zjazdu odczytał nadesłany przez Oddział z Wilna telegram z życzeniami pomyślnych obrad.

Ad punkt 6.

Przystąpiono do wyboru Komisyj.

Do komisji matki wybrani zostali: Domanowski Krysant — dróżnik, Białystok. Kaczmarek Michał — drogomistrz, Ostrów WLKP. Kielak Władysław — dróżnik, Mińsk Maz. Marij Jan — dróżnik, Stryj, Piotr Gawlik — dróżnik, Ropczyce, Jan Jones — dróżnik. Lublin, Teodor Beregowy — technik, Szczuczyn Nowogródzki, Zbigniew Goszczyński — Drogom., Mołodeczno, Stefan Mazurkiewicz — drogom. Stopnica. Krzyśpiak Bolesław — drogom. Garwolin, Oleszkiewicz Józef — dróżnik, Jasło. Wysokiński Stanisław — dróżnik, Warszawa, Pieciak Stanisław — dróżnik, Radzymin, Jan Porczyński — drogom. Pułtusk, Rutkowski Józef, — technik, Łęczyca.

Skład Komisji redakcyjnej.

Zygmunt Maruszewski — Przasnysz, Teofil Jakubowski — Opatów, Stolarski Władysław — Łęczyca, Miłakowski Wacław — Kowel.

Skład Komisji budżetowej.

Kaczmarek Michał — Ostrów Wlkp. Dębiński Roman— Siedlce. Biernacki Franciszek — Pułtusk, Dąbrowski Stanisław — Wysokie Mazow. Dulinicz Roman — Radzymin.

Skład Komisji Funduszów Zapomogowego i Pośmiertnego.

Kazimierz Ornoch — Mińsk Maz., Władzimierz Iwanow — Białystok Stanisław Grygas — Wysokie Mazow., Zacharow Borys — Brześć.

Ad punkt 7.

Sprawozdanie z działalności Zarządu Głównego.

Sprawozdanie z działalności odczytał Prezes Zarządu Głównego Pan Artemiusz Ihnatowicz. Sprawozdanie Kasowe wypowiedział Pan Edward Kowalski.

W czasie składania sprawozdań został zgłoszony nagły wniosek przez Pana Ruszkowskiego Bohdana z Mińska Mazowieckiego o złożenie przez delegację Zjazdu memoriału Panu Prezesowi Rady Ministrów. Uwzględniając ciężki stan warunków pracy dróżnika Walny Zjazd, wyraził większością głosów, zgodę na złożenie memoriału lecz na wniosek Przewodniczącego Zjazdu postanowił opracowanie memoriału przekazać Komisji Redakcyjnej a to z uwagi na to, że Oddziały nadesłały przez swych delegatów kilkadziesiąt wniosków z postulatami, które należałoby objąć memoriałem, uwzględniając w nim i postulaty pracowników umysłowych.

Na tym obrady przedpołudniowe zakończono i stosownie do p. 8 programu zarządzono przerwę.

Ad punkt 9. Wnioski Komisji Rewizyjnej.

Po przerwie obiadowej wznowiono obrady stwierdzeniem przez P. Przewodniczącego Zjazdu, że obecność delegatów na sali jest dostateczna dla prowadzenia prawomocnych obrad. Sprawozdanie i wnioski Centralnej Komisji Rewizyjnej odczytał Przewodniczący C. K. R. Andrzej Majewski.

Z uwagi na to, że do dyskusji nad sprawozdaniem z działalności Zarządu zgłosiło się wiele osób. P. Przewodni-

czący poddał pod głosowanie wniosek o zamknięcie listy mówców przed rozpoczęciem przemówień oraz ograniczenia czasu przemówień do 7 minut. W głosowaniu za wnioskiem głosowało 54 delegatów przeciw 45.

Kolejno wygłaszano następujące przemówienia: P. Stolarski wyraził uznanie dla pracy ustępującego Zarządu Głównego, potępiając opieszałość Oddziałów w wykonywaniu swych obowiąków względem Zarządu Głównego.

Kładł wielki nacisk na konieczność nasilenia propagandy w kierunku zorganizowania nowych Oddziałów. Wzywał do większej solidarnej współpracy dla dobra organizacji.

P. Zacharow — zarzucał Zarządowi Głównemu zabarwienie sprawozdań, a niedociągnięcia w pracy tłumaczył brakiem zaufania do Zarz. Gł. Zarzucał, że na VII Zjeździe była podana kwota ponad 1000.— zł., z której nie wyliczył się b. Prezes P. Bujdens, a ze sprawozdań Zarządu wynikało, że p. Bujdensowi jeszcze dopłacono około 180.— zł. z tytułu rozrachunku. Twierdzi, iż poprzednie długi zrobił komisaryczny Zarząd po zawieszeniu P. Bujdensa, a nie zawieszony Zarząd z r. 1935. Podkreślił konieczność regularnego wydawania „Drogowca". Zapytywał dlaczego Zjazd zwołano dopiero w kwietniu 1937 r. pomimo, że zmiany statutu były zatwierdzone w czerwcu 1936 r. Przypisywał tej zwloce w zwołaniu Zjazdu zniechęcenie do organizacji wielu pracowników umysłowych. Przypominał, że Zarząd z 1935 r. nie otrzymał absolutorium pomimo zawieszenia tylko b. prezesa Bujdensa.

P. Bidowaniec. — Zapytuje ile było zebrań Zarządu Głównego. Ile kosztują wyjazdy Prezesa Zarządu Głównego. Poco i na jakiej podstawie były urządzane Zjazdy Wojewódzkie i co one dały dla organizacji. W jakich sprawach wyjeżdżał prezes Zarządu do Bydgoszczy?

P. Dębiński — w swym przemówieniu podkreślił, że budżet uchwaliny na VII Zjeździe wynosił sumę 31.000.— a wpłynęło tylko 17.000.—. Pomimo to Zarząd potrafił znaleść pełne pokrycie Funduszu Zapomogowego co jest jego zasługą. Wpływy zmalały nie z braku zaufania do Zarządu Głównego lecz były to skutki „Łomży" i burzliwego VII Zjazdu (na sali huczne oklaski). Zarząd nie poszedł śladami poprzedników, lecz nową drogą własną, a wtedy wpływy poczęły wzrastać (oklaski na sali) Zarząd w 1935 r. urzędował ponad 6 miesięcy, a nie doprowadził do zatwierdzenia statutu, co jednak już uczynił obecny Zarząd Główny.

Dalej stwierdza, iż Centralna Komisja Rewizyjna nie stwierdziła nadużycia wyjazdów Prezesa, a więc trzeba je uznać za słuszne. Posiedzeń Zarządu nie można było zwoływać często, bo Zarząd nie posiadał gotówki i musiał nieraz prosić Oddziały o pokrycie kosztów przejazdu z należnych Zarządowi Głównemu składek. Na zakończenie stawia wniosek o udzielenie absolutorium ustępującemu Zarządowi.

P. Krzyśpiak, omawiając prace Zarządu z 1935 r. twierdził, że długów nie pozostawiono, bo jako skarbnik ówczesny zdał książeczkę P. K. O. na 300.— zł. i 13 zł. gotówką. Rachunek z tamtego czasu na 33 zł. jest jeszcze nie opłacony. Zadłużenie P. Bujdensa było podane 1.375.— złotych a potem dopłacono mu. Zapytywał dlaczego C. K. R. nie zbadała załatwienia sprawy P. Bujdensa. Prosił o rehabilitację Zarządu Gł. z 1935 r. lub spowodownie prowadzenia dochodzeń celem ostatecznego załatwienia tych spraw.

P. Stachura — stwierdza, że jako wielokrotny delegat jest stale świadkiem kłótni i narzekań przez Zarządy Główne na brak pieniędzy. Dróżnicy, mając pensje 40.— zł. miesięcznie nie mogą więcej dać niż dają. Zarząd Główny musi robić co może. Delegaci nie mogą przed swymi Oddziałami odpowiadać za kłótnie. Fundusze zapomogowe ani pośmiertne nie są celowe, o zaopatrzenie trzeba starać się ze skarbu Państwa.

P.Sadowski — stwierdził, że w prasie codziennej zbyt mało pisze się o sprawach drogowców. Wzywał do pozostawienia nadal dotychczasowego Zarządu, bo tylko w ciągu paru lat można wykazać się działalnością.

P. P. Gryczka i Bagiński zrzekli się głosu.

Wyjaśnień na powyższe przemówienia w sprawie działalności Zarządu Głównego udzielił P. Hnatowicz, kolejno odpowiadając na postawione zarzuty. Co do zarzutu celowości wyjazdów prezesa uważa, iż delegaci Oddziałów, do których wyjeżdżał stwierdzą, czy rzeczywiście wyjazdy te były niecelowe.

Pracownicy umysłowi należą nadal i o zrażaniu się z powodu braku statutu nie można mówić. Zarzut zabarwienia sprawozdań uwża za niesłuszny, bo tego nikt z członków Zarządu nie miał na myśli i nie ma potrzeby uciekać się do takich środków. Praca członków Zarządu buła solidarna, pozbawiona wszelkich antagonizmów. Wracając do pracy komisarycznego Zarządu w 1935 r. po zawieszeniu b. prezesa P. Bujdensa stwierdza, iż ten Zarząd nie zrobił długów. Fakt zdania gotówki przez ówczesnego skarbnika nie dowodzi, że długów nie było, bo listy długów P. Bujdens nie dowodzi, że długów nie było etaoineta niej zgłaszali swoje pretensje. Zwalanie winy tylko na b. prezesa Bujdensa jest niesłuszne, bo za bieg prac winien odpowiadać cały Zarząd, a nietylko prezes. Zatwierdzenie zmian statutu w 1936 r. nadal natrafiało na duże trudności, bo po VII Zjeździe, niektórzy starali się udowodnić, że Zjazd był nieprawomocny. Wyjazdów Prezesa do Warszawy było dużo jednak wszystkie były ściśle związane z pracami organizacji. P. Krzyśpiak nie mógł wiedzieć ile było zadłużeń, bo jako skarbnik otrzymał księgi dopiero na interwencję C. K. R. Długi były jeszcze z Łomży za pieczątki, papiery i t. p. Zawieszenie prezesa i wyznaczanie komisarycznego Zarządu — jest też zawieszeniem całego Zarządu. O poprawieniu doli drogowców należy starać się u władz, ale jednocześnie trzeba samym sobie wzajemnie pomagać, dlatego fundusz pośmiertny i zapomogowy jest konieczny. Zarzut, że „Drogowca" mało kto czyta jest niesłuszny.

Na zakończenie polemiki, jako ostatni zabrał głos p. Radca Rodkiewicz, dzieląc przemówienia delegatów na trzy rodzaje: pozytywne, negatywne i demagogiczne, podkreślając, że rzeczowa i solidna krytyka daje zawsze dobre wrażenie i jest dowodem siły organizacyjnej i jej żywotności. Natomiast krytyka gołosłowna, licząca jedynie na efekt szkodzi organizacji i nie przynosi zaszczytu krytykowi. W swym przemówieniu P. Radca potwierdził, iż ustępujący Zarząd Główny nawiązał stały kontakt z Min. Komunikacji, przedkładając wszelkie bolączki służby drogowej.

W obecnych warunkach nie można wszystkiego zrobić co należałoby, lecz stopniowo będzie się realizować, te na ci warunki pozwolą. Urzędnikami Ministerstwa Komunikacji są jedyne Kierownicy Zarządów Drogowych, dlatego Ministerstwo nie może bezpośrednio wpływać na sytuację pozostałej służby drogowej, będącej pracowni-

kami samorządowemi i dlatego można Min. Kom. jedynie prosić o pomoc w tych sprawach. Sprawa unormowania uposażeń jest bardzo trudna ze względu na różnorodność dzielnic kraju i zależności tej sprawy od wielu czynników, dlatego unormowanie to nie nastąpi prędko. Co do poczytności „Drogowca" to stwierdza, że w Dep. Dróg Kołowych Min. Kom. jest on czytany z uwagą i robi dobre wrażenie swym poziomem. Należy w „Drogowcu" pisać dużo o własnej organizacji, bo to dopinguje opieszałe Oddziały. Poruszając sprawy przysposobienia wojskowego drogowców P. Radca Rodkiewicz stwierdza, iż był razem z P. Prezesem Ihnatowiczem u czynników wojskowych, które zainteresowały się tą sprawą, jednak P. W. Dr. jest jeszcze nie zorganizowane, lecz napewno do tej pracy cała służba drogowa będzie wciągnięta stopniowo, a pionierska praca poszczególnych Oddziałów sprawę przyśpieszy. **Jedność między członkami Związku i ciągłość prac Zarządów Głównych są głównymi warunkami potęgi Organizacji**, dlatego wybieranie coraz nowych ludzi do Zarządu Głównego nie powinno być nigdy zasadą.

Następnie P. E. Kowalski, odpowiadając P. Bidowańcowi dziwił się, dlaczego on podnosi zarzut w sprawie wyjazdów P. Prezesa do Oddziałów czego nie uczyniła ani Centralna Komisja Rewizyjna, ani żaden z delegatów tych Oddziałów, do których były wyjazdy. Odpowiadając P. Krzyśpiakowi b. skarbnikowi Zarządu z 1935 roku stwierdza, że nie trzeba koniecznie robić źle będąc w Zarządzie, wystarczy nic nie robić, a że tak postępował Zarząd z 1935 r. dlatego ponosi obecnie konsekwencje i nie otrzymał dotychczas absolutorium. Kwestia zapłacenia 30 zł. jest nadal otwartą, bo P. Krzyśpiak dopiero w grudniu roku 1936 nadesłał kwit P. Stachowskiej, jako dowód wydania jej pieniędzy do wyliczenia się.

Dopóki P. Stachowska nie przedłoży oryginalnych rachunków, dotąd sprawa ta nie może być zlikwidowana. Przez obecny Zarząd długi były spłacone jeszcze z czasów łomżyńskich (1934 r.) co powinien był zlikwidować właśnie następny Zarząd (1935 r.). Jednak tego nie uczynił. Za zgodą plenum Zjazdu P. Przewodniczący udzielił dodatkowo głosów. P. Karacojowi — który w swym przemówieniu podkreślił, że ustępujący Zarząd Główny poszedł właściwą drogą w swych poczynaniach, zdobywając zaufanie członków Związku i zrywając z niechlubną przeszłością. Wzywał następnie do zgody i jednomyślności dla dobra Związku, podkreślając, że odebranie w 1935 r. stabilizacji dróżnikom byłoby może nie nastąpiło, gdyby istniał silny Związek Pracowników Drogowych.

Po wyczerpaniu listy mówców P. Przewodniczący podał pod głosowanie wniosek Centralnej Komisji Rewizyjnej, o udzielenie ustępującemu Zarządowi Głównemu absolutorium. Wniosek przyjęto jednomyślnie akceptując przyjęcie hucznymi oklaskami. Wniosek C. K. R. o przyznanie premii personelowi biurowemu i redakcyjnemu przekazano Komisji budżetowej.

Ad punkt 10. Rozpatrzenie spraw nadesłanych do decyzji Zjazdu.

Wobec spóźnionej pory, a wielkiej ilości wniosków nadesłanych przez Oddziały lub złożonych przez delegatów — Zjazd postanowił odesłać wszystkie wnioski do Komisji Redakcyjnej celem przydzielenia wniosków do właściwych Komisyj, które to Komisje po przepracowaniu wniosków przedłożą Zjazdowi do zatwierdzenia. Na tym obrady w dniu 11/IV 1937 r. zakończono.

Referat w sprawie ustawy samorządowej.

Dnia 12 kwietnia 1937 r. o godz. 9-ej rano P. Przewodniczący Zjazdu otworzył dalszy ciąg obrad, i po sprawdzeniu ilości obecnych delegatów przez wezwanie do podniesienia kart różowych, orzekł prawomocność dalszych obrad.

Wobec wyłonionych wątpliwości Zjazd jednomyślnie potwierdził, że porządek dzienny drugiego dnia obrad został przyjęty, przy zatwierdzeniu porządku obrad w dn. 11 kwietnia i ponowne przyjęcie obrad na dzień bieżący nie jest potrzebne.

Ze względu na to, że radca prawny Związku, adwokat Władysław Szulc mając sprawę sądową nie mógł przybyć na godz. 9. — celem wygłoszenia referatu o ustawie samorządowej P. Przewodniczący Zjazdu zaproponował przesunięcie czasu wygłoszenia tego referatu na czas późniejszy, co Zjazd zaaprobował, zgadzając się również na wysłuchanie referatu o Funduszu Pośm. po referacie o Funduszu zapomogowym.

Ad punkt 14. Referat o Funduszu zapomogowym.

Referat wygłosił P. Cz. Kunicki. W referacie tym zostały scharakteryzowane wnioski i uwagi Oddziałów na temat podziału Funduszu Zapomogowego. Dalej referent omawia znaczenie funduszu zapomogowego w granicach jego istnienia, jako członek organizacji. Podchodzi do rozwiązanie sprawy zapomóg przez tworzenie przy Oddziałach Kas Samopomocy i Kas Oszczędnościowo-Pożyczkowych. Stwierdza zgodność zapatrywań wszystkich Oddziałów na moment celowości istnienia zapomóg, wyrażający się w zabezpieczeniu starości i niezdolności do pracy. Omawia również podchodzenie do tej sprawy przez Oddziały, co nie daje żadnej gwarancji wypośrodkowania najodpowieniejszej formy przeznaczenia funduszu i wreszcie stawia wniosek o pozostawienie funduszu nieruchomym na przeciąg 2-ch lat, a to w celu zgromadzenie kapitału, jako podstawy do istnienia i sprawnego funkcjonowania funduszu, z tym, że w ciągu tego czasu Oddziały omówią przeznaczenie go.

Ponieważ w dyskusji chciało zabrać głos zbyt wiele osób Walny Zjazd postanowił dopuścić tylko po 2 mówców przemawiających, jak za wnioskiem, tak i przeciw wnioskowi.

Za wnioskiem przemawiali P P.. Tagora i Zacharow, Przeciw wnioskowi przemawiali P.P. Peleński i Wańkowski.

Po przemówieniach zarządzono głosowanie. Wniosek P. Kunickiego przyjęto jednogłośnie.

Ad punkt 12. Referat o ustowie samorządowej.

Referat wygłosił P. mecenas Szulc, zaznaczając, że najwięcej zastrzeżeń ze strony pracowników drogowych powstało stąd, że ustawa, dzieląc ogół pracowników samorządowych na publiczno-prawnych i prywatnych, inaczej mówiąc etatowych i kontraktowych nie przewiduje wyraźnie stanowisk etatowych dla służby drogowej. Ponieważ ustawa ta ma charakter formy ramowej, zachodzą trudności techniczne w zaliczeniu pracowników drogowych do służby etatowej. Ta sprawa, jak również sprawa przyznania grup uposażeniowych służbie drogowej będą unormowane rozporządzeniem wykonawczym do ustawy samorządowej.

P. Miłakowski — prosił o wyjaśnienie niezrozumiałych dla niego trudności, jakie zachodzą przy opracowaniu ustawy samorządowej w stosunku tylko do pracowników drogowych, nie nasuwając takichże trudności w stosunku do innych grup pracowników, tak pod względem stosunku prawnego, jak i grup uposażeniowych i przewidując dla tych pracowników odpowiednie grupy uposażeniowe. W dotychczasowej ustawie były jednak przewidziane sta-

nowiska etatowe w ilości ustalanej dla każdego wydziału powiatowego przez odnośną radę powiatową. Nawiązując do stopni dla techników podkreślił niewłaściwość uwagi, jaką był zaopatrzony artykuł P. Stolarskiego w „Drogowcu" o wyższe grupy uposażeniowe mianowicie, że jest to pogląd autora, uważając, że takie sprawy powinny być poglądem nie jednostek lecz naczelnym zadaniem Związku.

P. Hyla — prosił o wyjaśnienie, czy niestosowanie rozporządzeń Min. Kom. przez Wydziały Powiatowe może być zaskarżalne. Dotyczyło to ryczałtów dla drogomistrzów dróg samorządowych.

P. Mecenas Szulc w odpowiedzi P. Miłakowskiemu wyjaśnił, że uwaga pod tym artykułem była zrobiona jedynie ze względów redakcyjnych i nie miała na celu separowania się Zarządu od poglądów autora. W odpowiedzi P. Hyli — sprawa ryczałtów nie może być zaraz wyjaśniona na poczekaniu, gdyż do wydania opinii trzeba dokładnie znać formę rozporządzenia i t. p. co może być uczynione dopiero po nadesłaniu materiałów dotyczących tej sprawy.

Następnie zabrał głos P. Radca Rodkiewicz, stwierdzając, że z rozmów w Min. Kom. można odnieść wrażenie, że Min. Kom. raczej służbę drogową wolałoby widzieć na stanowiskach etatowych, co jest zupełnie zrozumiałe, gdyż pracownik drogowy musi dokładnie znać właściwości powierzonych mu dróg, co może nastąpić w ciągu długoletniej pracy na jednym i tymsamym terenie, natomiast pracownikowi administracyjnemu wystarcza gruntowna znajomość załatwianych przez niego spraw.

P. Iwanow — zgłosił wniosek, żeby Zarząd Główny postawił sobie za główne zadanie zdobycie dla dróżnika w opracowywanej ustawie samorządowej XIV grupę uposażeń t. j. 100.— zł. miesięcznie. Wniosek Zjazd przyjął.

P. Stolarski — zgłosił wniosek, żeby Zarząd Główny czynił starania celem zapewnienia dla techników ze średnim wykształceniem, jako minimum wynagrodzenia w/g dziesiątego stopnia uposażeń. Wniosek przyjęto.

Ad 13. Referat o Funduszu Pośmiertnym.

Referat o funduszu pośmiertnym wygłosił P. Bagiński. Następnie o zasadach ubezpieczeń na wypadek śmierci mówił przedstawiciel P. K. O. podkreślając krótkotrwałość różnych kas pośmiertnych na dowód czego oświadczył, że P. K. O. przejęło 270 kas pośmiertnych różnych organizacyj, a w toku jeszcze są dalsze likwidacje. Następnie wyjaśnił korzyści grupowego ubezpieczenia w P. K. O. zachęcając do zawarcia grupowego ubezpieczenia.

Ad. p. 15. Wnioski Komisyj i ad. p. 16. Uchwały Zjazdu w sprawie Funduszów i budżetu.

P. Zacharow — z ramienia Komisji Funduszów, referując pracę Komisji Funduszów stwierdził, że najodpowiedniejszą formą tak pod względem pewności jak i korzyści jest ubezpieczenie na życie w P. K. O., jednak przeważna część dróżników nie jest w stanie opłacić nawet składek po 3 zł. miesięcznie, dlatego koniecznym jest utworzenie własnego Funduszu Pośmiertnego, o jaknajmniejszych składach, proponując przyjęcie regulaminu uchwalonego na odprawie w Wilnie z poprawkami jakie podaje Komisja Funduszów w swoim wniosku.

Fundusz Zapomogowy jest również potrzebny, a wniosek Komisji Funduszów pokrywa się w zupełności z przyjętym już przez Zjazd wnioskiem P. Kunickiego.

Wnioski Komisji Funduszów jednogłośnie przyjęto, polecając Zarządowi Głównemu zebranie deklaracyj od członków, zgłaszających swoje przystąpienie do Funduszu Pośmiertnego oraz przeprowadzenie badań, czy będzie możliwe przeprowadzenie organizacji Centralnej Grupy Ubezpieczeniowej w P. K. O. i w razie zgłoszenia się przynajmniej 1.000 osób do zawarcia umowy w P.K.O.

Na tym przedpołudniowe obrady zakończono, zarządzając przerwę do godz. 15.— Po przerwie obiadowej P. Przewodniczący Zjazdu stwierdził, że obecność delegatów na sali jest dostateczna dla podjęcia dalszych prawomocnych, obrad wobec czego obrady wznowiono.

P. Nawracaj — zgłosił wniosek o przyznanie zapomogi sierotom po ś. p. dróżniku Wojciechu Myśliwcu z Jasła. Zjazd przekazał wniosek Komisji Budżetowej.

Wnioski Komisji Redakcyjnej.

P. Maruszewski zreferował wnioski opracowane przez Komisję Redakcyjną, przedkładając je do przyjęcia. Wnioski Komisji Redakcyjnej zostały jednogłośnie przyjęte z tym, że memoriał do Pana Prezesa Rady Ministrów zostanie dokładnie jeszcze przemyślany przez Zarząd Główny i po zasięgnięciu opinii Radcy Prawnego Związku zostanie przedłożony przez 3 członków Zarządu Główn. Panu Prezesowi Rady Ministrów i Panu Ministrowi Komunikacji.

Osobno Zjazd wyraził swą akceptację następujących wniosków:

a) Udzielenie absolutorium członkom Zarządu Głównego w Łomży w 1934 r. z wyłączeniem byłego prezesa Malinowskiego, jako skazanego wyrokiem sądowym.

b) Udzielenie absolutorium członkom Zarz. Głównego z 1935 r.

c) Zgłoszenia akcesu do obozu Zjednoczenia Narodowego tworzonego przez Pułkownika Adama Koca, co Zjazd przyjął akcentując swą jednomyślność i szczerość powziętej decyzji długo niemilknącymi oklaskami.

Następnie przystąpiono do dyskusji nad preliminowanym budżetem.

P. Prezes Ihnatowicz — odczytał preliminarz budżetowy na rok 1937 proponowany przez ustępujący Zarząd Główny w wysokości przychodów i wydatków 36.960 zł

Komisja budżetowa zaproponowała zmniejszenie budżetu po stronie wpływów i wydatków do sumy 29.110.— zł. z tym zastrzeżeniem, że o ile wpływy okażą się większe to i rozchód w razie konieczności może być zwiększony; w pierwszym rzędzie na organ prasowy „Drogowiec", następnie porady prawne, koszta administracyjne i wyjazdy. Walny Zjazd powyższy wniosek jednogłośnie przyjął.

Inne wnioski załatwiono jak następuje:

a) Wniosek o wypłacenie premii personelowi biurowemu w wysokości P. Kierownikowi biura 100.— zł. i P. maszynistce 50.— zł. przyjęto.

b) Wnoisek Zarządu Głównego o zwolnienie od składek członkowskich na czas od 1/IV—1937 r. do 1/IV—1938 r. członka Związku, dotkniętego klęską pożaru — Michała Błoniarza z Oddziału Nowy Targ — uwzględniono.

c) Wniosek powiatu Warszawskiego o przyznanie dotychczasowemu Sekretarzowi Zarządu Głównego P. Edwardowi Kowalskiemu miesięcznego ryczałtu 100.— zł. tytułem odszkodowania za stracony dla Związku czas uwzględniono o ile wydatek znajduje pokrycie w ramach budżetu i zł. 33.— zwrot co miesiąc za bilety tramwajowe.

d) Wniosek o nieściąganie składek od Lewickiego Bolesława, który wystąpił ze Związku 1/VI 1935 r. a obecnie ponownie pragnie wstąpić, o ile składki za okres nienależenia nie będą ściągane — uwzględniono.

e) Wnioski wszystkich Oddziałów o umorzenie należnych od nich Zarządowi Głównemu zaległych składek członkowskich jako demoralizujący dobrych płatników — odrzucono.

f) Wniosek przyznanie zapomogi sierotom po ś. p. Wojciechu Myśliwcu z Jasła — uwzględniono, upoważniając do wypłacenia kwoty 240 zł. w ratach w/g uznania Zarządu, z nadwyżki lub oszczędności budżetowych

g) Wniosek pow. Postawskiego o upoważnienie Zarządu Głównego do wypłacania drobnych zapomóg w wypadkach wyjątkowej nędzy — uwzględniono pod warunkiem pokrycia z oszczędności lub nadwyżki budżetowej.

Następnie zgłoszono uzupełniające wnioski:

P. Maruszewski—proponuje podwyższenie poborów kierownika biura do 300.— zł. miesięcznie, motywując to żądaniem Kom. Budż. uskuteczinenia potraceń na ubezpieczenia społeczne — wniosek przyjęto, uwarunkowywując go możliwościami budżetowymi.

P. Walczak — stawia wniosek o podwyższenie poborów Kierownika biura do 300.— zł. i nadania tytułu Sekretarza-Generalnego — pozostawiono do uznania Zarządowi Głównemu.

P. Bagiński — stawia wniosek o zaangażowanie Generalnego Sekretarza z pośród drogowców drogą konkursu — wniosek pozostał bez decyzji Zjazdu

P. Hajmowicz — popiera wniosek P. Bagińskiego, lecz Zjazd wyraźnej decyzji nie powziął.

P .Kowalski — stawia wiosek o upoważnienie Zorzadu Głównego do spisania nadwyżki bilansowej wynikłej z szacowania inwentarza — wniosek przyjęto jednogłośnie.

Wybór nowego Zarządu Głównego i C. K. R.

Po przemówieniu P. Radcy Rodkiewicza przystąpiono do głosowania nad wnioskiem Komisji Matki.

Przewodniczący, omawiając przepisy o głosowaniu, stwierdza, że chociaż statut przewiduje tajne głosowanie, jednak gdyby nie było sprzeciwu ze strony delegatów to głosowanie może odbyć się jawnie, tymbardziej, że Komisja Matka, po uwzględnieniu kandydatów, przedstawia niezbędną ilość osób do władz Zarządu i C. K. R.

Wobec niezgłoszenia sprzeciwu, w głosowaniu jednomyślnym wybrano władze Związku zgodnie z protokułem Komisji Matki.

Wolne wnioski.

P. Miłakowski — wzywa Zarząd Główny do czynienia usilnych starań w Min. Kom. o uzyskanie bezpłatnych biletów kol. dla członków Zarz. Gł. dla zmniejszenia kosztów przejazdów.

P. Oleszkiewicz — wzywa do wzmożenia propagandy celem energiczniejszego tworzenia Oddziałów.

P. Krzyśpiak — zgłasza wniosek: VIII Walny Zjazd Delegatów wyraża głębokie podziękowanie Radcy Min. Kom. P. inż. Rodkiewiczowi za wzięcie udziału w dwudniowych obradach i wybitne przyczynienie się swymi radami i wskazówkami do utrzymania obrad na wysokim poziomie dla dobra Związku i jego członków. Wniosek przyjęto jednomyślnie długotrwałymi oklaskami.

i) Prezes kol. Ihnatowicz: VIII Walny Zjazd Delegatów Związku uchwala złożyć urnę z ziemią z miejsca urodzenia Patrona Związku — w budowanym na Sowińcu kopcu Marszałka Józefa Piłsudskiego — wykonanie zlecić Zarządowi Głównemu — przyjęto jednogłośnie.

j) Prezes kol. Ihnatowicz wniosek: „Zwrócić się do Pana Ministra Komunikacji z prośbą o delegowanie przedstawiciela Pana Ministra na zebrania członków Zarządu Głównego — przyjęto jednogłośnie".

Po wyczerpniu porządku dziennego Przewodniczący, dziękując Komisjom za sumienną i rzetelną pracę, a delegatom za rzeczowe ustosunkowanie się do obrad i pomoc w należytym doprowadzeniu Zjazdu do końca — zamknął obrady o godzinie 20.

Komunikat Zarządu Głównego

Uchwałą VIII Walnego Zjazdu Delegatów Zwiazku Zawodowego Pracowników Dróg Kołowych R. P. upoważniony został Zarząd Główny Związku do przedsięwzięcia kroków, zmierzających do złożenia urny z ziemią z miejsca urodzenia Patrona Związku — w budowanym kopcu Marszałka Józefa Piłsudskiego na Sowińcu.

W Związku z powyższym Zarząd Główny zwraca się do Zarządów Oddziałów Związku o nadsyłanie na konto Zarządu Głównego w P.K.O. Nr. 180.374 dobrowolnych składek na cel powyższy.

O nadsyłanych składkach prosimy Zarząd Główny zawiadamiać.

W wykonaniu uchwały VIII Walnego Zjazdu Delegatów Związku Zawodowego Pracowników Dróg Kołowych R. P., Zarząd Główny ogłasza

KONKURS

na wykonanie projektu urny, którą sztafetą dróżników, członków Związku trasą Żułów — Wilno — Białystok — Warszawa — Kraków — złożona zostanie w budowanym kopcu Marszałka Józefa Piłsudskiego na Sowińcu.

WARUNKI KONKURSU:

1) projekt urny uwzględniać musi wykonanie urny wyłącznie z materjałów używanych do budowy dróg w Polsce.

2) termin nadsyłania prac konkursowych — 1 czerwiec 1937 r. przyczym miarodajną jest data stempla pocztowego.

3) Nagroda za pracę nagrodzoną wyniesie Zł. 50.—.

Nadesłane prace rozpatrzone będą przez Zarząd Główny Związku, do którego też należy decyzja wyróżnienia pracy.

Prace konkursowe nadsyłać należy pod adresem biura Zarządu Głównego Związku Zaw. Prac. Dróg Kołowych R. P. w Warszawie, ul. Nowogrodzka 33 m. 4. Praca podpisana być winna pseudonimem, który zamieszczony być winien również na zaklejonej kopercie, zawierającej imię, nazwisko i adres projektodawcy.

Rozstrzygnięcie konkursu nastąpi 16 czerwca 1937 r. Wynik konkursu ogłoszony zostanie na łamach „Drogowca" w numerze czerwcowym.

VIII Walny Zjazd Prac. Dróg Kołowych im. Marszałka Józefa Piłsudskiego przesłał następujące depesze:

Do Pana Marszałka Edwarda Śmigłego Rydza!

Ósmy Zjazd Delegatów Pracowników Dróg Kołowych imienia Marszałka Józefa Piłsudskiego, reprezentujący pięć tysięcy zorganizowanych pracowników drogowych przesyła Panu Marszałkowi wyrazy czci i hołdu oraz zapewnienia, że w pracy swej urzeczywistniać będzie hasło podciągnięcia Polski wzwyż.

Prezydium Zjazdu

Do Pana Ministra Komunikacji

Warszawa

Ósmy Zjazd Pracowników Dróg Kołowych Pzeczypospolitej Polskiej przesyła swemu najwyższemu zwierzchnikowi wyrazy głębokiego szacunku i oddania wraz z zapewnieniem wytężonej pracy dla dobra i potęgi Rzeczypospolitej.

Prezydium Zjazdu

Do Pana Ministra Spraw Wewnętrznych

Warszawa

Ósmy Zjazd Pracowników Dróg Kołowych Rzeczypospolitej Polskiej przesyła Panu Ministrowi wyrazy głębokiego szacunku i oddania wraz z zapewnieniem wydajnej pracy dla dobra i potęgi Rzeczypospolitej.

Prezydium Zjazdu

Do Pana Inżyniera Edmunda Nowakiewicza, Dyrektora Departamentu Dróg Kołowych w Ministerstwie Komunikacji

Warszawa

Ósmy Zjazd Delegatów Pracowników Dróg Kołowych przesyła Panu Dyrektorowi wyrazy głębokiego szacunku i zapewnienia wydajnej pracy dla dobra sprawy drogowej w Polsce.

Prezydium Zjazdu

Do Pana Inżyniera Juliana Piaseckiego Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Komunikacji Nowy Świat czternaście

Warszawa

Zebrani w Walnym Zjeździe Pracownicy Dróg Kołowych przesyłają Panu Ministrowi wyrazy głębokiego szacunku i zapewnienia wydajnej pracy dla dobra sprawy drogowej w Polsce.

Prezydium Zjazdu

Wielmożny Pan Inżynier Aleksander Bobkowski, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Komunikacji ulica Chałubińskiego cztery.

Warszawa

Zebrani na Walnym Zjeździe Pracownicy Dróg Kołowych przesyłają Panu Ministrowi wyrazy głębokiego szacunku i zapewnienia wydajnej pracy dla dobra sprawy drogowej w Polsce.

Prezydium Zjazdu

Odpis protokułu komisji matki

wybranej na VIII Walnym Zjeździe Delegatów Związku Zaw. Pracowników Dróg Kołowych R. P. imienia Marszałka J. Piłsudskiego w dniach 11 i 12 kwietnia 1937 r. w Warszawie w osobach:

1. Domanowski Krysant dróżnik — Białystok.
2. Kaczmarek Michał, drogomistrz — Ostrów Wielkp.
3. Kielak Władysław, dróżnik — Mińsk Maz.
4. Marij Jan, dróżnik — Stryj.
5. Gawlik Piotr, dróżnik — Ropczyce.
6. Jones Jan, dróżnik — Lublin.
7. Mazurkiewicz Stefan, drogomistrz — Stopnica (Busko-Zdrój).
8. Rutkowski Józef, technik — Łęczycza.
9. Krzyśpiak Bolesław, drogom. — Garwolin.
10. Oleszkiewicz Józef, dróżnik — Jasło.
11. Wysokiński Stanisław, dróżnik — Warszawa.
12. Goszczyński Zbigniew, drogom. — Mołodeczno.
13. Peciak Stanisław, dróżnik — Radzymin.
14. Beregowyj Teodor, technik — Szczuczyn Now.
15. Porczyński Jan, drogom. — Pułtusk.

Zaproponowany porządek dzienny przyjęto jak następuje:

1. Wybór przewodniczącego i sekretarza.
2. Sprawdzenie listy obecności.
3. Ustalenie listy Kandydatów do przyszłego Zarządu.
4. Wolne wnioski.

ad punkt 1. Na przewodniczącego jednogłośnie powołano Kol. Mazurkiewicza Stefana, na sekretarza Kol. Krzyśpiaka Bolesława.

ad punkt 2. Na wstępie przewodniczący odczytał listę obecności członków Kom. Matki i ustalił, że zebranie będzie prawomocne, gdyż wszyscy członkowie z Komisji są obecni.

ad punkt 3. Po dłuższej i szczegółowej dyskusji nad kandydatami do przyszłego Zarządu Związku Komisja Matka ustaliła następujących kandydatów:

Do Zarządu Głównego:

4-ch pracowników umysłowych i 5-ciu pracowników fizycznych, a mianowicie:

1. Kowalski Edward, technik — woj. Warszawskie.
2. Ihnatowicz Artemiusz, drogom. — woj. Nowogródzkie
3. Kunicki Czesław, technik—woj. Wileńsk.
4. Miłakowski Wacław, technik — woj. Wołyńskie.
5. Araszewski Piotr, dozorca — woj. Lubelskie.
6. Cholewiński Antoni, dróżnik—woj. Łódzkie.
7. Ruszkowski Bohdan, dróżnik — Wojew. Warszawskie.
8. Stachura Michał, dróżnik — woj. Kieleckie.
9. Peleński Włodzimierz, dróżnik—woj. Stanisławowskie.

na zastępców 2-ch pracowników umysłowych i 2-ch pracowników fizycznych a mianowicie:

1. Stolarski Władysław, technik — woj. Łódzkie.
2. Dancewicz Wacław, drogom. — woj. Stanisławowskie.
3. Nawracaj Karol, dróżnik — woj. Krakow.
4. Jakubowski Teofil, maszynista — woj. Kieleckie.

Do Komisji Rewizyjnej:

2-ch pracowników umysłowych i 1 pracownika fizycznego, a mianowicie:

1. Iwanow Włodzimierz, technik — woj. Białostockie.
2. Dębiński Roman, technik — woj. Lubelskie.
3. Majewski Andrzej, dróżnik — woj. Krakowskie.

na zastępców:

1 pracownik umysłowy i 2-ch pracowników fizycznych, a mianowicie:

1. Dulinicz Roman, drogomistrz — woj. Warszawskie.
2. Chrzempa Antoni, dróżnik — woj. Poznańskie.
3. Kotecki Stanisław, dróżnik — woj. Poznańskie.

Komisja Matka do wyboru wyżej wymienionych kandydatów powodowała się następującymi motywami:

1. Proporcjonalnym podziałem kandydatów umysłowych i fizycznych.
2. Aktywnością pracy w Oddziałach.
3. Intensywną pracą dla Związku byłych członków Zarządu Głównego.
4. Reprezentowanie Zarządu przez wszystkie województwa.

Na tym protokuł zakończono i po przeczytaniu podpisano.

Przewodniczący Komisji Matki
Stefan Mazurkiewicz
Sekretarz
B. Krzyśpiak

Członek: J. Porczyński, K. Domanowski, Jan Jones, Jan Maryj, Piotr Gawlik, J. Rutkowski, W. Kielak, J. Oleszkiewicz, Wysokiński, St. Peciak, T. Beregowyj i Z. Goszczyński.

Warszawa, dnia 12 kwietnia 1937 r.

WNIOSKI KOMISJI REDAKCYJNEJ.

Do
Pana Prezesa Rady Ministrów
w miejscu

Na podstawie uchwały ósmego Walnego Zjazdu Delegatów Pracowników Dróg Kołowych R. P. w ilości 300 osób, reprezentujących 5000 członków zrzeszonych w Związku Zawodowym Pracowników Dróg Kołowych R. P. imienia Marszałka Józefa Piłsudskiego, Zarząd Główny Związku

pozwala sobie przedłożyć Panu Premierowi poniższy memoriał:

Od szeregu lat zmniejszane były pobory personelu zatrudnionego na drogach kołowych, powodując w konsekwencji obecny rozpaczliwy stan materialny pracowników drogowych.

Stan ten najdokuczliwiej dotyka dróżników. obecne uposażenie miesięczne których zamyka się w granicach od 40.— do 80.— złotych. Nieliczny odsetek tylko posiada pensje sięgające 100.— zł. miesięcznie.

Zrozumiałym jest. że głodowe te pensje nietylko nie wystarczają na najbardziej skromne wyżywienie licznych rodzin dróżników i kształcenie dzieci. ale uniemożliwają również zaopatrzenie się w najlichszy nawet przyodziewek. Zważywszy na to, że skandaliczny wygląd zewnętrzny dróżnika. będącego w pewnym sensie reprezentantem porządku na drogach publicznych, przy wzmagającym się zainteresowaniu Polską szerokich rzesz turystów krajowych i zagranicznych, wzbudza przy zetknęciu się z nimi nieufność i podejrzliwość z racji jego ubioru — Zarząd Główny Związku zwraca się do Pana Premiera z gorącą prośbą, o wydanie odnośnych zarządzeń w stosunku do pracowników zatrudnionych na drogach państwowych i samorządowych. zmierzających do:

1) Ustalenia minimalnego wynagrodzenia dla dróżników w wysokości zł. 100.— miesięcznie.

2) Systematycznego wydawania całej służbie drogowej dodatków pod postacią butów. ubrań. czapek i premij.

3) Przestrzeganie w myśl istniejących przepisów 8-mio godzinnego dnia pracy. względnie, o ile zachodzi potrzeba zatrudniania pracownika ponad ustaloną normę.

4) Bezwzględne wypłacanie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe.

Zygmunt Maruszewski
Przewodniczący Komisji Redakcyjnej

Warszawa. dnia 12 kwietnia 1937 r.

WNIOSEK KOMISJI REDAKCYJNEJ.

Do
Pana Pułkownika Adama Koca
Warszawa

Ósmy Walny Zjazd Delegatów Związku Zawodowego Pracowników Dróg Kołowych Rzeczypospolitej Polskiej imienia Marszałka Józefa Piłsudskiego w całej rozciągłości podtrzymuje zgłoszony w dniu 23 lutego 1937 przez Zarząd Główny Związku, akces do obozu Pana Pułkownika.

Prezydjum Zjazdu

Warszawa. dnia 12 kwietnia 1937 roku.

WNIOSEK KOMISJI REDAKCYJNEJ.

VIII Walny Zjazd Delegatów, po zapoznaniu się ze sprawozdaniem ustępującego Zarządu Głównego stwierdza:

1. VIII Walny Zjazd Delegatów Związku utrudnił działalność członków Zarządu Głównego obranych w roku 1935, tym mianowicie, że nieoględnym, indywidualnym wyborem prezesa Zarządu Głównego pozostawił w rękach jego decydujący wpływ na całość prac związkowych.

2. W tych warunkach — VIII Walny Zjazd Delegatów Związku. po upewnieniu się, że wyniki działalności Zarządu Głównego z 1935 roku odpowiadały warunkom. wytworzonym przez uchwały VI Walnego Zjazdu Delegatów — udziela absolutorium dla Zarządu Głównego z 1935 roku.

REGULAMIN FUNDUSZU POŚMIERTNEGO

§ 1. Fundusz pośmiertny powstaje ze składek wpłacanych przez każdego członka Funduszu Pośmiertnego w wysokości 20 groszy za każdy wypadek śmierci członka Funduszu Pośmiertnego.

Niepłacenie w terminie należnych od członka składek pośmiertnych, pozbawia jego rodzinę prawa do korzystania z zapomogi Funduszu Pośmiertnego.

§ 2. Fundusz pośmiertny nie może być użyty na inny cel pod rygorem odpowiedzialności statutowej Władz Związku. —

§ 3. Zapomogę pośmiertną wypłaca się po śmierci członka Funduszu Pośmiertnego, który należał do Związku nieprzerwalnie ostatnie 6 miesięcy i niezalega w chwili śmierci w opłatach na rzecz Związku. oraz wpłacił wszystkie składki na rzecz Funduszu Pośmiertnego.

Wyjątkiem uznania zaległości na rzecz Związku. należy uznać nieterminowe utrzymywanie przez członków F. P. poborów.

W razie nagłego zgonu członka Funduszu Pośmiertnego. spowodowanego okolicznością, której nie można było z góry przewidzieć, rodzina zmarłego otrzymuje zapomogę niezależnie od okresu kadencji. po szczegółowym zbadaniu okoliczności zgonu.

§ 4. Zapomogę Pośmiertną po śmierci członka. otrzymuje osoba wskazana przez członka w deklaracji złożonej w biurze Zarządu Głównego za pośrednictwem Zarządu Oddziału.

§ 5. Wysokość przypadającej do wypłaty zapomogi pośmiertnej stanowi kwota będąca ilorazem wysokości składki pośmiertnej t. j. 20 groszy pomnożonej przez ilość członków Funduszu Pośmiertnego po potrzaceniu prawnych kosztów administracyjnych i ustawowych podatków.

Za podstawę do określenia wysokości zapomogi pośmiertnej służy stan liczbowy członków F. P. na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego wypadek śmierci członka F. P.

§ 6. Wypłatę zapomogi pośmiertnej dokona Zarząd Główny na skutek doniesienia o śmierci członka przez Zarząd Oddziału. w 2 ratach. Pierwszą ratę w wysokości 100 zł. (sto). niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o zgonie przekaże Z-d Gł. Zarządowi Oddziału dla wypłaty osobie uprawnionej do podjęcia. —

Reszta zapomogi pośmiertnej wypłacana będzie w terminie do 8 tygodni.

§ 7. W celu otrzymania reszty zapomogi należy nadesłać akt zejścia do zwrotu lub zaświadczenie wystawione przez Powiatowy Zarząd Drogowy.

§ 8. Za stwierdzanie prawa do otrzymania zapomogi pośmiertnej, zawiadamiający jest odpowiedzialny materialnie.

§ 9. Wpłata składek pośmiertnych następuje przez Zarząd Oddziału na wezwanie Zarządu Głównego, który winien niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o śmierci członka — wezwać Oddziały z podaniem wypadku śmierci, i danych personalnych zmarłego członka. Oddziały składkę pośmiertną niezwłocznie przekażą z własnych funduszów, potrącając tą składkę przy pierwszych składkach do Związku.

§ 10. Zarzady Oddziałów winne są prowadzić ewindencje wpływów na Fundusz pośmiertny, przesyłają odpisy wykazów członków wpłacających, do Zarządu Głównego.

§ 11. O przysługującej zapomodze pośmiertnej po zmarłym członku F. P. decyduje Zarząd Oddziału na terenie którego nastąpił wypadek śmierci, na podstawie posiadanej ewidencji, odpis której powinien znajdować się w Zarządzie Głównym.

Zarząd Główny w razie powstałych wątpliwości co do prawa otrzymania zapomogi pośmiertnej może odmówić wydania takowej.

§ 12. O decyzji odmownej winna być zawiadomiona osoba zawiadamiająca o zgonie.

§ 13. Za całokształt gospodarki Funduszem Pośmiertnym jest odpowiedzialny Zarząd Główny.

Organem kontrolującym Fundusz Pośmiertny jest Centralna Komisja Rewizyjna.

Sprawozdanie z gospodarki F. P. składa Zarząd Główny do wiadomości i zatwierdzenia na Walny Zjazd Delegatów oraz co kwartał ogłasza sprawozdania w czasopiśmie Związkowym „Drogowiec".

§ 14. O zawieszeniu działalności F. P. do czasu Zjazdu Delegatów decyduje Zarząd Główny na wniosek Centralnej Komisji Rewizyjnej lub Skarbnika Zarządu Głównego.

§ 15. O likwidacji Funduszu Pośmiertnego decyduje Zjazd Delegatów Związku na podstawie zgłoszonego wniosku, który w głosowaniu musi uzyskać absolutną większość.

§ 16. W razie zaszłych nieporozumień w sprawach Funduszu Pośmiertnego decyzja Zarządu Oddziału jest zaskarżalna przed Zarządem Głównym, zaś decyzja Zarządu Głównego jest zaskarżalną przed Zjazdem Delegatów Związku.

Dla usprawnienia działalności Funduszu Pośmiertnego w pierwszym roku jego istnienia, jeżeli niema wypadków śmierci, członkowie opłacają miesięcznie po 10 gr. na fundusz obrotowo-pomocniczy Funduszu Pośmiertnego (rezerwy).

§ 17. Regulamin niniejszy obowiązuje do dnia Zjazdu Delegatów w 1939 roku, który to Zjazd może prolongować ważność regulaminu lub też zmienić, względnie całkowicie Fundusz Pośmiertny, zlikwidować, przyczym ograniczenia przewidziane w § 15 niniejszego regulaminu nie będą miały mocy obowiązującej. Należenie do Funduszu Pośmiertnego jest dobrowolne i rozpoczyna się z dniem złożenia deklaracji do Zarządu właściwego Oddziału Związku.

Referat w sprawie funduszu pośmiertnego

Wygłoszony przez Delegata Oddziału Wieluńskiego na VIII Walnym Zjeździe Delegatów Oddziałów Związku Zawodowego Pracowników Dróg Kołowych R. P. w Warszawie w dniu 11 i 12.IV 1937 r.

Proszę Kolegów mam mówić o funduszu pośmiertnym o jego formie w jakiej ma działać w naszym Związku, a który w innych związkach już dawno istnieje dając jaknajlepsze wyniki. O potrzebie powołania do działania tego rodzaju funduszu, świadczy cała falanga wniosków, projektów artykułów i uwag jakie w tej sprawie w ostatnich czasach przed zjazdem, wpłynęły do Zarządu Głównego — niemal od wszystkich oddziałów naszego Związku.

Projekty te, omawiające wysokość składek i przyszłych odpraw są różne — od skromnych do wygórowanych, co świadczy o tym, że oddziały proponując wysokie składki, brały pod uwagę warunki tylko swego oddziału i odwrotnie oddziały proponujące najmniejszą składkę myślały zapewne o całości Związku. Należy też stwierdzić, że ci ostatni mieli rację.

Proszę Kolegów! fundusz pośmiertny aby był realny, musi być dostosowany do warunków i możliwości płatniczych wszystkich członków Związku. Zrozumiałą zupełnie jest rzeczą, dążenie Kolegów z niektórych oddziałów do składania dużych składek na fundusz pośmiertny celem otrzymania też dużej odprawy pośmiertnej, lecz tu nie można brać za punkt wyjścia warunki tylko jednego czy nawet kilku oddziałów, ale trzeba też wziąść pod uwagę i te oddziały, w których pobory miesięczne dróżnika wynoszą 30 zł., a zatym gdybyśmy chcieli przyjąć takie składki jakie proponuje jeden z oddziałów t.j. na fundusz pośmiertny 2.50 zł., na fundusz zapomogowy 1.25 zł., to razem składki te wynosiłyby zł. 3 gr. 75 na każdego członka miesięcznie — jeżeli do tego dodamy normalną składkę członkowską Związku 1 zł. i składkę na oddziałową kasę pożyczkowo-oszczędnościową 1 zł., to w sumie składki te uczyniłyby miesięcznie 5 zł. 75 gr., które darujcie Koledzy ale dróżnik zarabiający zł. 30, a nawet zł. 100 miesięcznie nie jest w stanie płacić. Wobec zatem braku miarodajnych danych statystycznych co do śmiertelności wśród członków naszego Związku, oraz braku doświadczenia tak co do

wysokości jak i sposobu działania tego rodzaju funduszu w naszym Związku, należy przynajmniej w pierwzym roku przewidzieć składki możliwie najniższe, choćby z tego względu aby członkowie Związku na samym wstępie, płaceniem wysokich składek nie zniechęcili się do tej zresztą bardzo praktycznej i pożytecznej formy wzajemnej pomocy, gdyż zgóry można przewidzieć, że przy tak wysokich składkach, wielu zrezygnowały wogóle z należenia do Związku, co możemy obserwować właśnie w innych związkach: przeto wprowadzenie takiego i przy tak wygórowanych składkach funduszu, miast bardziej scementować członków ze Związkiem i spowodować przystąpienie do niego powiatów jeszcze nie zorganizowanych, dałoby skutek wręcz odwrotny, t. j. występowania z szeregów Związku. Mysimy zatem do tej sprawy podchodzić bardzo ostrożnie, abyśmy z tego co postanowimy, byli nie tylko dziś, ale i w przyszłości zadowoleni. Stwierdziłem, że w niektórych związkach zawodowych jak: Pracowników Samorządu Terytorialnego i Stowarzyszenia Urzędników Państwowych — organizacjach znacznie starszych od naszej i zasobniejszych przy dużej składce bo wynoszącej 5 i więcej złotych miesięcznie, są wypłacane stosunkowo niewielkie odprawy pośmiertne i tak: w Związku Zawod. Prac. Sam. Ter. odprawa pośmiertna wynosi od 500 do 1250 zł. w zależności od wieku w jakim członek przystępuje do Związku, zaś w Stowarzyszeniu Urzędników Państw. odprawa taka wynosi 300 zł.: przy tym Stowarzyszenie Urzędników Państw. liczy 6000 członków, a Związek Zawod. Prac. Sam. Teryt. liczy 5000 członków, w naszym Związku przy obecnym stanie około 3500 członków, odprawa pośmiertna licząc po 20 gr. za każdy wypadek śmierci wynosiłaby 700 zł. Gdyby zaś pracownicy Zarządów Drogowych wszystkich powiatów zgłosili przystąpienie do naszego Związku, to mielibyśmy wówczas około 5000 członków, i wtedy odprawa pośmiertna wynosiłaby około 1000 zł., a więc rezultat jak na tak małą składkę 20 groszową — bardzo dobry.

Sprawozdanie Przewodniczącego Centralnej Komisji Rewizyjnej

W imieniu Centralnej Komisji Rewizyjnej, jako jej przewodniczący, składam sprawozdanie z wyników przeprowadzonej kontroli ksiąg, badań dokumentów, a również korespondencji tak napływającej do Zarządu Głównego, jak również i wychodzącej z Zarządu Głównego w czasie od 17 lutego 1936 roku do 31 grudnia 1936 r. Sprawozdanie moje rozbiłem na dwie części cyfrową i opisową.

Ponieważ sprawozdanie cyfrowe zostało ogłoszone w „Drogowcu" Nr. 3/37 i wszyscy mieli możność zapoznać się z nim nie będę go powtarzał, zatrzymam się tylko chwilę nad nadwyżką bilansową. Projekt podziału zysku poda Zarząd Główny w swym sprawozdaniu. Chciałbym tylko zaznaczyć, że wnioski Centralnej Komisji Rewizyjnej co do podziału zysku pokrywają się z projektami Zarządu Głównego i dzielą się na dwie części: dodatkowe wynagrodzenie personelu biura Zarządu Głównego za prace związane z bilansem i Zjazdem, oraz odpisanie wartości inwentarzowej ruchomości i należności.

Podstawą badania gospodarki finansami jest nie tylko sprawdzenie dokumentu co do jego wartości formalnej oraz, czy dokonany wydatek był celowy i życiowo uzasadniony, lecz również i to, czy Zarząd Główny do czynienia takich, lub innych wydatków był upoważniony. Do określenia granic uprawnień Zarządu Głównego w dysponowaniu funduszami Związku winien być regulamin finansowy, bądź Zarządu Głównego. Ponieważ takich regulaminów nie ma, to i badania Centralnej Komisji Rewizyjnej w tym kierunku iść nie mogły i prowadzone nie były.

Centralna Komisja Rewizyjna badała więc tylko celowość wydatków i stwierdziła, że wydatki dokonywane były celowo i na rzeczy, bez których normalne działanie Zarządu Głównego byłoby niemożliwe.

Wracając do regulaminów finansowego lub Zarządu Głównego to żałować należy, że takowe nie zostały przez Zarząd Główny opracowane. Jeżeli jednak zważymy, że obecny Zarząd Główny opracował 3 projekty regulaminów, które znajdą się pod obradami obecnego Zjazdu, a mianowicie regulamin dla Komisyj Rewizyjnych, Regulamin Funduszu Zapomogowego i Regulamin Funduszu Pośmiertnego, to nieopracowanie wyżej wymienionych regulaminów będzie całkowicie wytłumaczone. Centralna Komisja stawia wniosek, ażeby przyszły Zarząd wyłoniony przez obecny Zjazd, miał zlecone opracowanie brakujących regulaminów, to jest regulaminów dla Oddziałów i regulaminów Zarządu Głównego, oraz innych których wymaga życie lub praktyka innych Związków wykazała konieczność. Omawiając działalność obecnego Zarządu Głównego trudno jest nie podkreślić wyraźnej granicy, która tę działalność dzieli na dwa okresy. Okres pierwszy od dnia 17 lutego do 15 maja 1936 roku, okres drugi od 15 maja 1936 r. do chwili obecnej. Jest to dlatego znamienne, że w pierwszym okresie Zarząd Główny niesłusznie ponosił konsekwencje niezbyt zgodnego zakończenia obrad VII Walnego Zjazdu. Wpływ składek w pierwszym okresie był niewielki, co spowodowało nawet przerwę w normalnym wydawaniu „Drogowca". W okresie drugim, który nazwałbym okresem gruntownej sanacji, pracami Związku kierował sekretarz Zarządu Głównego z wyboru, i Związek okrzepł wewnętrznie i zewnętrznie, przejawiając żywotność i ruchliwość.

Wpłynęły na to metody pracy wprowadzone przez kolegę Edwarda Kowalskiego. Jako zasadę

przyjęto, że na każdy list, czy pismo jakie wpłynęło do Zarządu Głównego musi być odpowiedź.

Rezultat tej organizacji pracy musiał dać wyniki dla Związku i członków pomyślne. Jako charakterystykę dodam, że w okresie drugim zwiększył się parokrotnie nietylko wpływ listów z Oddziałów, ale i wielokrotnie wzrosła ilość listów wysyłanych przez Zarząd Główny. Z przejrzanej korespondencji i Centralna Komisja Rewizyjna przekonała się, że Zarząd Główny występował w obronie członków nietylko tam, gdzie mu statut nakazuje ale i tam, gdzie wymagało tego dobro członka.

Nadmienić wypada, że przejrzana korespondencja całkowicie uzasadnia potrzebę posiadania radcy prawnego. Dla oświetlenia prac obecnego Zarządu Głównego dodać trzeba, że obecny Zarząd był pierwszym, który zwrócił się do przewodniczących Wydziałów Powiatowych o wstawienie do budżetów sum na te wszystkie dodatki dla pracowników wynagradzanych z funduszów samorządowych które otrzymują pracownicy wynagradzani z funduszów państwowych.

Na zakończenie dodam, że obecnie Związek żadnych długów nie ma, a co ważniejsze ma pełne pogotowie gotówkowe na pokrycie funduszu zapomogowego.

Jeżeli podsumuję wynik prac obecnego Zarządu, tak co do uregulowania finansów Związkowych, jak i co do załatwienia bolączek członków pojedyńczych jak bolączek wszystkich zrzeszonych stwierdzić należy, że uczynił wszystko, ażeby z ciążących na nim obowiązków się wywiązać co mu się w znacznej mierze udało.

Komisja Rewizyjna, widząc staranną prace personelu biurowego i redaktora stawia wniosek o wypłacenie gratyfikacji w wysokości jednomiesięcznych poborów.

Imieniem Centralnej Komisii Rewizyjnej wnoszę o pokwitowanie obecnego Zarządu z dokonanych przez niego prac i udzielenie absolutorium.

Andrzej Majewski
Przewodniczący Centralnej Komisji Rewizyjnej

Warszawa, dnia 11 kwietnia 1937 r.

Protokuł z Zebrania Zarządu Głównego

W dniu 12 kwietnia 1937 roku zebranie wyłonionych przez VIII Walny Zjazd Delegatów członków Zarządu Głównego i C. K. R. dokonało następującego podziału funkcyj:

Prezes Zarządu Głównego	— Artemiusz **Ihnatowicz**, Szczuczyn Nowogródzki
Vice-prezes „ „	— Bohdan **Ruszkowski**, Mińsk Mazowiecki
Sekretarz „ „	— Czesław **Kunicki**, Wilno
Skarbnik „ „	— Edward **Kowalski**, Warszawa
Referent kulturalno-oświatowy	— Wacław **Miłakowski**, Kowel
Członek Zarządu Głównego	— Piotr **Araszewski**, Garwolin
„ „ „	— Antoni **Cholewiński**, Łęczyca
„ „ „	— Michał **Stachura**, Kielce
„ „ „	— Włodzimierz **Peleński**, Dolina
Przewodniczący Centralnej Komisji Rewizyjnej	— Roman **Dębiński**, Siedlce
Członek Centr. Kom. Rewiz.	— Andrzej **Majewski**, Nowy Targ
„ „ „ „	— Włodzimierz **Iwanow**, Białystok

WNIOSKI KOMISJI FUNDUSZÓW.

Wniosek Komisji w sprawie Funduszu Zapomogowego.

Fundusz Zapomogowy powinien być gromadzony w myśl § 15 statutu Związku i lokowany w instytucjach finansowych o bezpieczeństwie pupilarnym. Sprawozdania ze stanu Funduszu powinny być ogłaszane w „Drogowcu“ co kwartał. Podnoszenia jakichkolwiek kwot z tego Funduszu są niedopuszczalne. Przeznaczenie Funduszu Zapomogowego ustali Zjazd Delegatów w 1939 r. Zarząd Główny ma zorganizować dyskusję na łamach „Drogowca“ w sprawie przeznaczenia Funnuszu Zapomogowego.

B. Zacharo
Przewodniczący Komisji Funduszów.

Wniosek w sprawie Funduszu Pośmiertnego

Przyjąć regulamin Funduszu Pośmiertnego opracowany na odprawie w Wilnie wprowadzając następujące uzupełnienia i poprawki:

w § 3 wprowadza się zdanie: w razie nagłego zgonu członka F. P. spowodowanego okolicznością, której nie można było z góry przewidzieć rodzina zmarłego otrzymuje zapomogę niezależnie od okresu kadencji po zbadaniu szczegółowym okoliczności zgonu.

Wprowadza się § 17 Regulamin niniejszy obowiązuje do dnia Zjazdu Delegatów w 1939 r., który to Zjazd może prolongować ważność regulaminu lub też regulamin ten zmienić względnie Fundusz Pośmiertny całkowicie zlikwidować przyczym ograniczenia przewidziane w § 15 regulaminu nie będą miały mocy obowiązującej. Należenie do F. P. jest dobrowolne i rozpoczyna się z dniem złożenia deklaracji do Zarządu Oddziału.

Zarząd Główny powinien przeprowadzić odpowiednie badania statystyczne dla uzasadnienia wniosków na Zjazd Delegatów w 1939 roku.

B. Zacharow
Przewodniczący Komisji Funduszów

Warszawa, dn. 12 kwietnia 1937 r.

Preliminarz budżetu Zarządu Głównego na rok 1937

uchwalony przez VIII Walny Zjazd Delegatów Związku Zaw. Prac. Dr. K.

PRZYCHÓD

Składki członkowskie	Zł.	27.720.—
Wpływy z zaległych składek	„	1.390.—
	Zł.	29.110.—

ROZCHÓD

Organ prasowy		Zł.	6.600.—
IX Walny Zjazd Delegatów		„	1.000.—
Podróże, przejazdy i wydatki członkow. Zarządu Głównego i Centralnej Komisji Rewizyjnej		„	3.200.—
Porady i opieka prawna		„	1.800.—
Koszty Administracyjne			
Personalne			
Wynagrodzenie Kier. biura	3 000		
„ buchalt. i masz.	2.100		
Prace pozabiurowe	310		
Świadczenia socjalne	510	„	5.920.—
Lokalowe			
Komorne	1.440		
opał	75		
światło	180		
telefon	300		
obsługa lokalu	180	„	2.175.—
Biurowe			
Porto, druki i materiały piśmienne		„	1.100.—
Fundusz zapomogowy		„	5.800.—
„ na propagandę prasową		„	759.—
„ na organizację zjazdów wojewódzkich		„	750.—
Nadwyżka budżetowa		„	6.—
		Zł.	29.110.—

Z POWIATU SZCZUCZYN

Z POWIATU SZCZUCZYN.

W dniach 18 i 19 lutego 1937 r. odbył się kurs ratownictwa dla pracowników dróg kołowych powiatu Szczuczyn — Nowogródzki, przeprowadzony przez instruktora P. C. K. p. Koczana, oraz odprawa przez p. inż. Piotra Baranowicza, kiarownika Pow. Zarz. Drogowego. Na odprawie swej p. Inż. P. Baranowicz pouczył szczegółowo techników gminnych i personel Pow. Zarz. Drogowego o postępowaniu w razie potrzeby zajęcia gruntów i wywłaszczenia, oraz o organizacji robót szarwarkowych w związku z nową ustawą drogową. Na odprawie zaś dla dróżników pouczył jak utrzymać drogi w porze wiosennym i o przestrzeganiu przepisów porządkowych.

Dnia zaś 19 o godz. 17-tej odbyło się zebranie członków Zw. Prac. Drog. Kołowych Oddziału Szczuczyn—Nowogr., które zaszczycili swoją obecnością p. Inż. Piotr Baranowicz, kierownik Pow. Zarz. Drogowego, p. Inż. Edward Koźliński, Prezes Powiatowego Związku Młodej Wsi i p. Artemiusz Ihnatowicz, Prezes Głównego Zarz. Zw. Prac. Drog. Koł. R. P. w obecności 30 członków Oddziału.

Po zagajeniu zebrania i powitania przybyłych gości oraz członków przez w. prezesa p. Marcina Fiskowicza, głos zabrał p. Inż. Koźliński, prezes Powiatowego Zarządu Związku Młodej Wsi, w przemówieniu swym podkreślił, iż Młoda Wieś i drobne rolnictwo zdaje sobie sprawę ze znaczenia dróg w rozwoju rolnictwa i ciężary nakładane na ich budowę i naprawę w postaci szarwarku nie napotykają na sprzeciw na narzekanie i na tym odcinku Związek Prac. Drog. Koł. i Młoda Wieś styka się, gdyż pracownicy Zw. Dróg Kołowych dają wiedzę i kierunek, a Młoda Wieś i całe drobne rolnictwo pracę fizyczną. Rozumiejąc dobrze, iż wydajność pracy zależna jest od możności zaspokojenia osobistych potrzeb, każdego pracownika, zapewnienie czego leży w programie Zw. Prac. Dróg Koł. dla swych członków, życzył owocnych obrad i jak największego rozwoju Oddziału.

Następnie p. Inż. Piotr Baranowicz kierownik Pow. Zarz. Drog. w przemówieniu swem wyjaśnia o przychylnem ustosunkowaniu się władz do poczynań Związku popierając dążenia pracowników drogowych do wyrobienia im w pracy zawodowej pewnego jutra i polepszenia warunków materialnych, dodaje otuchy pracownikom zaznaczając, że w najbliższej pszyszłości „Jutrzenka" zabłyśnie i każdy pracownik drogowy będzie zaliczony do pewnej kategorii urzędników, przez co będzie mógł spokojniej i sumienniej pracować, gdyż przyszłość jego będzie zapewiona. Podkreśla, że Państwo pilnie zwraca uwagę na rozwój zrzeszonych drogowców i bez wątpienia przyjdzie z pomocą.

W dalszym ciągu obrad głos zabrał p. Art. Ihnatowicz zapoznając zebranych o poczynionych krokach przez Zarz. Główny i dając wyjaśnienia na niektóre zapytania członków.

Po zatem przemawiali inni koledzy poruszając ciekawe tematy i zagadnienia, na które zebrani członkowie powzięli pewne decyzje.

Podając powyższe do ogólnej wiadomości Zarząd Oddziału Szczuczyńskiego składa tą drogą podziękowanie p.p. Inż. Piotrowi Baranowiczowi kierown. Pow. Zarz. Drogow. i Inż. Edwardowi Koźlińskiemu prezesowi Powiatowego Związku Młodej Wsi za przybycie na zebranie i przychylne ustosunkowanie się do dążeń Oddziału.

Komunikaty Zarządu Głównego

Komunikaty Zarządu Głównego.

W dniu 11 listopada 1936 r. kolega Aleksy Szczurów z oddziału na pow. Kobryń, został udekorowany bronzowym Krzyżem Zasługi.

W dniu 17 lutego r. b. odbyła się w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie rozprawa przeciwko Czesławowi Dobaczewskiemu oskarżonemu z art. 230 § 1 K.K. o to, że 12.III. 1936 r. na szosie między wsią Koziminy i Sochocinem w pow. Płońskim spowodował nieumyślnie śmierć ś. p. Ludwika Suchodolskiego, dróżnika, przez najechanie go wozem.

W imieniu rodziny zmarłego dróżnika popierał powództwo cywilne przeciwko oskarżonemu radca prawny Związku Władysław Szulc.

Po wysłuchaniu przemówień stron, Sąd Apelacyjny postanowił zatwierdzić wyrok Sądu Okręgowego w Płocku, skazujący oskarżonego na 10 miesięcy więzienia, oraz zasądzić od oskarżonego na rzecz rodziny po zmarłym dróżniku zł. 653.— z 8% od dnia 16.IX 1936 r. tytułem odszkodowania za szkodę moralną, zł. 45.— kosztów procesu za I-szą instancję oraz zł. 50.— za drugą instancję.

Poprzez pracę w Oddziałach można usprawnić pracę Centrali — nigdy odwrotnie

KOMUNIKAT ZARZĄDU GŁÓWNEGO.

Wobec ciążącego na Związku obowiązku utrzymania aktualnej kartoteki członków—Zarząd Główny zwraca się do Zarządów wszystkich czynnych Oddziałów Związku, o:

1. możliwie rychłe nadesłanie imiennego spisu członków — stan na dzień 1 maja roku, oraz
2. każdorazowe komunikowanie Zarządowi Głównemu zmian zachodzących w stanie ilościowym członków OOddziału.

KOMUNIKAT ZARZĄDU GŁÓWNEGO

W MYŚL UCHWAŁY VIII WALNEGO ZJAZDU DELEGATÓW O URUCHOMIENIU FUNDUSZU POŚMIERTNEGO — ZARZĄD GŁÓWNY WZYWA ZARZĄDY CZYNNYCH ODDZIAŁÓW ZWIĄZKU O NADSYŁANIE POD ADRESEM BIURA ZARZĄDU GŁÓWNEGO W WARSZAWIE, UL. NOWOGRODZKA 33 M. 4 SPISÓW IMION I NAZWISK CZŁONKÓW, KTÓRZY ZGŁASZAJĄ GOTOWOŚĆ PRZYSTĄPIENIA DO FUNDUSZU POŚMIERTNEGO.

WZMIANKOWANE SPISY CZŁONKÓW, DEKLARUJĄCYCH PRZYSTĄPIENIE DO FUNDUSZU POŚMIERTNEGO NADESŁANE BYĆ WINNY POD WSKAZANYM WYŻEJ ADRESEM NAJPÓŹNIEJ DO DNIA 25 MAJA 1937 ROKU. WKRÓTCE PO TYM ZARZĄD GŁÓWNY ROZEŚLE ZARZĄDOM ODDZIAŁÓW ODPOWIEDNIE ILOŚCI DEKLARACYJ I OKREŚLI TERMIN ROZPOCZĘCIA FUNKCJONOWANIA UCHWALONEGO FUNDUSZU POŚMIERTNEGO.

—

6.000
wypadków rocznie przy pracy
Ogromne znaczenie stosowania pierwszej pomocy

Sprawa walki z nieszczęśliwymi wypadkami przy pracy w formie akcji profilaktycznej — zapobiegania wypadkom — nabiera coraz większego znaczenia w Polsce, choć zrozumienie wagi tego zagadnienia nie jest jeszcze u nas tak głębokie, jak w szeregu innych państw. W każdym razie jednak, na skutek *działalności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Instytutu Spraw* Społecznych, przemysł i całe społeczeństwo zaczyna coraz jaśniej rozumieć, jak wielkie straty ponosi gospodarstwo narodowe i bezpośrednio zakłady przemysłowe w związku z dużą liczbą nieszczęśliwych wypadków przy pracy. Bo poza społeczną stroną tego zagadnienia, tragedią ludzi, którzy z powodu kalectwa tracą całkowicie lub częściowo zdolność do pracy, tragedią rodzin, pozostawionych bez środków do utrzymania na skutek śmiertelnych wypadków, istnieje niemniej ważna z punktu widzenia państwowego — gospodarcza strona nieszczęśliwych wypadków przy pracy.

Wydatki samych tylko ubezpieczeń społecznych na leczenie i odszkodowania z powodu wypadków wynoszą rocznie przeszło 100 milionów. To też wielokrotnie opłacają się znaczne nawet wydatki, związane z zapobieganiom wypadkom.

Niestety jednak nawet w najlepiej zorganizowanym pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy przedsiębiorstwie nie podobna jest całkowicie uniknąć nieszczęśliwych wypadków, przyczyną niektórych z nich bowiem są nie dające się przewidzieć zdarzenia losowe. Inne znów związane są nie z przyczynami zewnętrznymi, ale z czynnikiem ludzkim, z zachowaniem się samego robotnika.

To też obok akcji zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom przy pracy musi być rozwinięta druga niemniej ważna akcja — *niesienia natychmiastowej i dobrze zorganizowanej pomocy, któraby zmniejszyła szkodliwy dla zdrowia ludzkiego wpływ* wypadku. Jak stwierdza bowiem statystyka, wiele osób traci życie lub staje się inwalidami nie tyle dlatego, że uległo wypadkowi, lub nagle zachorowało, ile wskutek błędów lub opóźnienia w udzieleniu pierwszej pomocy. Straty, jakie ponosimy wskutek niewłaściwej organizacji pierwszej pomocy, codziennych zaniedbań przy opatrywaniu skaleczeń podczas pracy, które — choćby były najdrobniejsze — prowadzą częstokroć do komplikacji ropnych, zakażeń, gangreny, a więc schorzeń poważnych, kończących się czasami śmiercią, a w każdym razie wymagających kłopotliwych i kosztownych zabiegów leczniczych — straty to są równie znacznie, jak i straty, wynikające bezpośrednio z wypadków.

!!! Weszliśmy na drogę planowej pracy —

— bądźmy wytrwali w tej pracy !!!

Zadania pracowników drogowych

Nowoczesne warunki bytowania zmieniły zasadniczo stosunek poszczególnych grup, zawodowych do całego społeczeństwa.

Ponadto środki komunikacyjno - łącznikowe jakimi są obecnie prasa, radio, lokomocja mechaniczna i szalony rozwój życia zbiorowego, powodują ciągłe zespalanie interesów poszczególnych grup społecznych w jedną całość.

I odwrotnie -- ogólne dobro społeczne jest obecnie całkowicie uzależnione od wyników pracy poszczególnych grup zawodowych, a przede wszystkim grup pracowniczych.

Grupa pracownicza, która niedocenia tych zasadniczych warunków i nie umie wyciągnąć z tąd odpowiednich wniosków, oraz nie usiłuje podnieść się do ogólnego poziomu życia zbiorowego, nietylko marnuje drogocenny czas, nietylko wyrządza sobie znaczne szkody, lecz również hamuje ogólny rozwój dobra społecznego.

Możemy wziąć za przykład intensywną pracę społeczno-zawodową wśród pracowników kolejowych, pocztowych, samorządu miejskiego, gminnego i innych.

Wszędzie widzimy widoczne oznaki pozytywnych wyników tej pracy, niewyłączając wpływu na poprawę bytu materialnego.

Zobaczymy obecnie jak sprawa ta przedstawia się na terenie licznego odłamu pracowników drogowych, stanowiących zupełnie odrębną grupę pracowniczą, obsługującą tak ważną dziedzinę życia gospodarczego, jakimi są arterie dróg bitych, która choć ma po za sobą dodatnie wyniki swej pracy zawodowej, lecz wyniki te w porównaniu do ogólnego naszego dorobku ekonomicznego i do naszych warunków rozwojowych są stosunkowo niewielkie.

Jeżeli uwzględnimy przy tym niebywałe dotychczas tempo rozbudowy dróg bitych u naszych sąsiadów i nieodłączne tam zjawisko wzrostu motoryzacji, dojdziemy do wniosku, że nasze poczynania i rezultaty nie odpowiadają nakazom doby współczesnej.

Na tego rodzaju krytykę, zawsze spotkamy się z argumentacją, że jesteśmy w gorszym położeniu od naszych sąsiadów, bowiem nie mamy dużych zasobów finansowych i materialnych, że okres okupacji zaborczej zahamował nasz rozwój ekonomiczny.

Każdy rozbudowany aparat administracyjny wtedy wywiązuje się należycie ze swych zadań, gdy naczelne jego kierownictwo i organy pomocnicze znają dokładnie warunki lokalne poszczególnych dzielnic, wśród których, zostają realizowane ich programy prac zasadniczych.

———————

I odwrotnie. Dokładna znajomość bieżących zjawisk gospodarczych w terenie decyduje o właściwym nastawieniu dalszych zamierzeń.

Sprawy drogowe, włączone do resortu Ministerstwa Komunikacji są podporządkowane interesom kolejnictwa i traktowane tam są ubocznie, wskutek czego sprawy te nie znajdują właściwego rozwiązania, o skali odpowiadającej ich znaczeniu w życiu gospodarczym.

Departament Dróg Kołowych przy Ministerstwie Komunikacji jako źródło ogólnej polityki drogowej, zresztą o skromnym ilościowo składzie personalnym, jest przeciążony sprawami natury ogólnej, przy czym skomplikowany system biurokratyzmu, pochłania tam dużą część czasu na pracę sprawozdawczo - statystyczną, na niekorzyść spraw ogólno-finansowych, organizacyjno-technicznych i kontrolnych w terenie.

Druga instancja — Oddziały Drogowe przy Wydziałach Komunikacyjno - Budowlanych Urzędów Wojewódzkich, spełniają właściwie rolę rozdzielczo-łącznikową między I i III instancją, w warunkach jak podano powyżej, przy czym tutaj jeszcze więcej uwydatnia się szkodliwa strona rozbudowanego biurokratyzmu.

Pierwsza instancja administracji drogowej — Powiatowe Zarządy Drogowe przy Wydziałach Powiatowych, są przykładem najwięcej różnorodnych form organizacyjnych instytucji publicznej o dużym znaczeniu społeczno-gospodarczym. gdzie skład personalny, organizacja wewnętrzna i rezultat prac zależą głównie od inicjatywy kierowników zarządów drogowych i właściwego nastawienia Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

PRZEDPŁATA roczna — 3,50 zł., kwartalna — 90 gr., miesięczna — 30 gr.
Członkowie Związku otrzymują „Drogowca" bezpłatnie.
OGŁOSZENIA: Okładki: IV str. 300 zł. II i III — 250 zł., za tekstem str. 200 zł.
Ogłoszenia artykułowe i w tekście 25% drożej.

Wydawca: Zarz. Gł. Zw. Zaw. Prac. Dróg Koł. R.P. Im. Marsz. J. Piłsudskiego
Redakcja i Administracja: Warszawa I, ul. Nowogrodzka 33 m. 4 tel. 7.22-32
Redaktor Naczelny i odpowiedzialny Jan Maciejowski

Zakłady Drukarskie „Kolumna", Warszawa, Nowy Świat 39 tel 278-52